

Hanstholm, d. 23.04.2015

Til

Justitsministeriet

Flygtningenævnet

Udlændingestyrelsen

Folketingets udvalg for Udlændinge og Integrationspolitik

Klage/deportation til Italien

Mit navn er Ahmed Hare Mohamed. Jeg kommer fra Somalia. Jeg bor sammen med min kone og mine fire børn på Hanstholm Asylcenter. Vi har været i Danmark som asylansøgere siden d. 31.07.2012.

Jeg ønsker at klage over, at de danske udlændingemyndigheder ikke træffer en afgørelse i vores sag. Vi har tag over hovedet og får mad på bordet. Men vores liv er gået i stå. Den permanente uvished om vores skæbne og de lange dage uden meningsfyldt indhold giver os udtalt stres og gør os deprimerede. Vi er ramt af håbløshed over, at vi ikke har nogen indflydelse på, hvad der sker med os. Min datter kommer fra skole og spørger, hvorfor hun – i asylklassen – bare skal lære det samme igen og igen.

Vi har fået afslag på opholdstilladelse i Flygtningenævnet under henvisning til, at vi har opholdstilladelse i Italien.

Denne opholdstilladelse er på nuværende tidspunkt udløbet. Men længe før den udløb, forlod vi Italien, fordi det var ikke muligt for min kone og mig at forsørge os selv og vores børn.

Vi fik i september 2014 afslag i Flygtningenævnet efter mere end to års sagsbehandlingstid. Herefter var det meningen, at politiet skulle overføre os til Italien. Dansk Flygtningehjælp indklagede deportationen til Menneskerettighedskomiteen, som traf en afgørelse om midlertidig udsættelse.

Vi blev orienteret om, at vi måtte afvente en principiel afgørelse fra Menneskerettighedsdomstolen, der skulle tage stilling til, om et EU-land i h.h.t. Dublinkonventionen kan sende familier til Italien.

Denne dom faldt d. 06.11.14. Som det er myndighederne bekendt, gik afgørelsen på, at et EU-land ikke overholdt menneskerettighederne, hvis de sendte familier til Italien, - medmindre der kunne gives garanti for sikkerhed, forsørgelse og at familien kan forblive samlet.

De forfærdelige forhold for flygtninge i Italien er almen viden. Jeg skal nedenfor fortælle om vores tid i Italien. De fleste flygtninge, der skal returneres til Italien, går i chok og siger, at de hellere vil returneres til hjemlandet med krig og sandsynlig død end sendes tilbage til Italien.

Efter dommen havde vi forventet at få vores sag genoptaget i Danmark. Men Dansk Flygtningehjælp har orienteret os om, at Udlændingestyrelsen har taget kontakt til de Italienske myndigheder med henblik på at opnå en generel garanti for, at de familier, der skal returneres til Italien sikres ordentlige forhold. Det er nu næsten et halvt år siden.

Når man har opholdt sig i Italien og dermed været underlagt de italienske myndigheder, kan man kun ryste på hovedet af, at de danske udlændingemyndigheder vil tillægge en evt. garanti fra Italien nogen betydning. Som det med al ønskelig tydelighed fremgår af medierne, er forholdene for flygtninge i Italien kaotiske på grund af den massive tilstrømning over Middelhavet – der er ganske enkelt ikke styr på situationen. Der afholdes lige nu EU-krisemøde for at få forholdene reguleret, så Italien ikke står alene med ansvaret for de mange tusind flygtninge, der ankommer hver måned.

Mens politikere fra hele Europa prøver at finde løsninger på Italiens flygtningeproblem, er Danmarks bidrag at presse på, for at vi og nogle få andre familier skal deporteres til Italien, på en garanti, som Italien ikke vil kunne leve op til og ingen vil holde dem op på.

Vi føler, at vi er gidsler i et politisk spil. Der er ingen respekt for vores og vores børns liv eller vores flygtningestatus. Danmark synes at se bort fra de faktiske og dokumenterede forhold for flygtninge i Italien.

Jeg anmoder om, at Danmark påtager sig sit ansvar og træffer en afgørelse i vores sag.

.....

Vi har været på flugt i mere end 8 år. I 2006 flygtede jeg fra Al Shabab, der ville indrullere mig i militsen. Da jeg nægtede, skar de en flænge i mit ben. Jeg sagde ja til militsen, kom på sygehuset og fik en frist på få uger til at blive rask, så skulle jeg melde mig hos Al Shabab.

Jeg flygtede til Kenya og senere til Uganda, hvor jeg mødte min kone. Jeg kom illegalt over grænsen og opholdet var illegalt; i september 2007 var vi nødt til at tage videre. Vi flygtede over Sudan til Libyen. I Libyen mistede vi vores første barn ved fødslen. Vi kom med båd fra Tripoli til Lampedusa.

I havnen i Lampedusa blev vi taget af politiet og fløjet til en flygtningelejr i Crotona, der var bevogtet af militæret. Vi blev tvunget til at afgive fingeraftryk.

Efter nogle måneder i flygtningelejren fik vi opholdstilladelse. Vi var en gruppe på 20 somaliere, der blev fulgt til toget med en billet til Rom. Vi fik at vide, at vi i

Rom ville blive modtaget af integrationspersonale, der ville sørge for logi og forsørgelse/arbejde. Men der var ingen til at modtage os i Rom og der var ingen, der kunne oplyse os om, hvor vi kunne gå hen for at få hjælp. Til sidst fandt vi på at gå til den somaliske ambassade. Ambassaden var imidlertid forladt – vi overnatte nogle nætter på den tomme ambassade, andre nætter på banegårde eller i skure, - eller hos andre somaliere i små overfyldte lejligheder. Det var umuligt at finde arbejde. Vi fik mad ved at gå rundt til humanitære organisationer – vi var nødt til at gå til flere organisationer for at få nok til det ene måltid mad, vi fik om dagen – det tog hele dagen at gå rundt.

Min kone var gravid, situationen var uholdbar. Somaliske venner samlede ind, så vi kunne rejse til et andet EU-land. Vi rejste til Finland og søgte asyl. Vi fik afslag efter 4 mdr. med henvisning til opholdstilladelse i Italien. Jeg blev straks returneret til Italien, min kone fik lov til at vente nogle måneder på grund af spædbarnet.

I Rom fandt vi en lejlighed i en bygning, der skulle rives ned, der var ikke el eller vand. Jeg prøvede at forsørge os ved at påtage mig alle dagjobs, jeg kunne finde, som bilvasker, bl.a. Jeg tog også ud på landet og arbejdede som landbrugsmedhjælper på daglejbasis. Alt arbejde var sort, lønnen var derefter, 5-10 kr/timen. Vi kunne kun overleve, jeg tænkte aldrig på andet end mad. Situationen forbedredes ikke på noget tidspunkt.

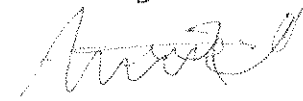
I 2011 tog vi til Norge, hvor vi opholdt os illegalt. Vi arbejdede for nogle somaliske venner, der havde en restaurant. Da min kone blev gravid, var det ikke muligt for os fortsat at opholde os illegalt i landet og vi rejste, forskudt for hindanden, til Sverige og søgte asyl. Da min kone fik afslag (opholdstilladelse i Italien), rejste vi til Danmark.

Hvis vi havde haft mulighed for at klare os i Italien, for at arbejde og forsørge os selv på et helt almindeligt niveau, for at bo som civiliserede mennesker, var vi ikke rejst videre. Vi er unge og kan arbejde. Men muligheden eksisterede ikke i Italien, fremtiden var helt udsigtsløs – den *er* udsigtsløs for flertallet af flygtningene i Italien. I den tid, der er gået, siden vi forlod Italien, er forholdene kun blevet forværrede.

Jeg anmoder om, at de danske udlændingemyndigheder tager disse forhold med i betragtning, når der tages stilling i vores sag.

Jeg ser frem til et svar.

Med venlig hilsen

Ahmed Hare Mohamed

